

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Bevk. Cena glasom: 1 milimeter višine v širini enega stolpa L. — 30, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vabljenja naznanila itd., vrsta 1 L. — 15 inozemstvo L. — Za Celoletna naročnina 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 20 novembra 1924

št. 33.

Mac Donald je mož na mestu
Mac Donald je figa mož

Mac Donald ostane na vladi
ako tudi nima večine v parlamentu ...

Mac Donald se je odločil, da
se uklone parlamentarni veščini in gre z vlade ...

Mac Donald je mož na mestu,
rekel bi, da je fašist,
ga ne moti niti slava,
celega sveta zavist.

Mac Donald, kdo to bi mislil,
Mac Donald je figa mož,
ta korajža pač njegova
ne velja ni počen groš.

Tudi ako ni izvoljen,
ne izprazni stolček svoj,
naj mu tudi prigovarja
ves srdit volilni boj.

Završale so volitve,
v hlače šlo mu je sreč,
ljudstvo ni zanj glasovalo,
se odločil je, da gre.

Le verujte, da možgani
njega samo pravi so,
le verujte, da mu misli
le edino zdrave so.

Spravil v kovčeg stvari svoje,
vse načrte notri del,
zdaj pa pajek ima dela,
jih bo čez in čez zaprel.

Kaj bi z zbornico se ukvarjal,
dela lahko se brez nje,
ako kdo bi ne ubogal,
če drugače prav ne gre.

Res nazori so moderni,
da bi jih povohal pes,
Treba je, da hi s fašizmom
že preplavili svet ves.

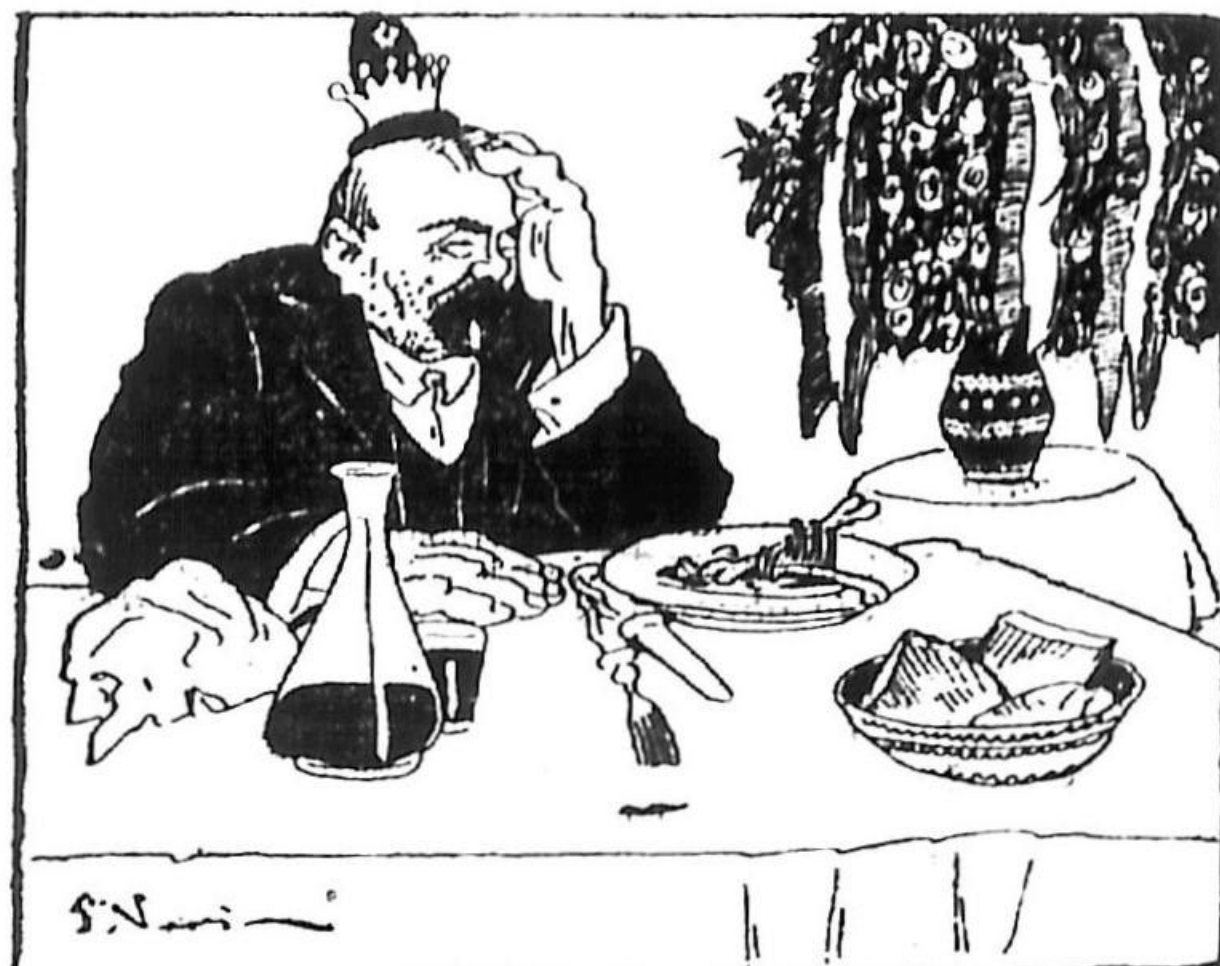
Vladali so v srednjem veku
brez poslancev in brez vlad,
a ljudje so vendar jedli
in zvečer hodili spat.

Kdaj se svet tako navadi,
da pokaže vsem rogé,
ki na ljudsko voljo dajo,
kot ne šika se, ne gre.

Pride, upamo, v bodoče
ta v veljavo običaj,
drugo naj solit se spravi,
k vragu se pricitra naj.

Ena vlada pač je lahka
najmanj kakih dvajset let,
Potlej bodo naj volitve,
govori naj bajonet.

Radič si glavo beli,
katerega kozla naj ustrelj.

Iz »Koprivca«.

Težke misli tuhta Radič,
težke misli na soboto,
drugi dan je dan nedelje,
treba iti na robožo.

Govoril je proti kralju,
govoril za monarhijo,
za republiko je kričal,
se potil za anarhijo.

Treba je imeti shode,
treba v tej je, v oni vasi,
danes še velja beseda,
pridejo pa resni časi.

Kritiziral je na desno,
kritiziral je na levo,
tega je nagnal barabo,
tega zopet prazno šlevo.

Treba reči kaj je kmetom,
da se kdo ne izneveri,
in pobiti drugo stranko,
ki preveč se mu ščeperi.

Res debeli so slovarji,
res besed je na stotine,
a enkrat se vse izčrpa,
vse počasi vendar mine.

Ali vraga, kdo naj vedno
samo eno isto klati,
treba vedno kako novo
je povedati med brati.

Vse, karkoli je govoril,
vse je storil kozlarije,
ali danes misli, misli,
pametne besede ni je.

Toda tole stvar je sitna,
že o vsem on je govoril,
polna pleča grdih grehov
je vsem drugim natovoril.

Če ne najde pravo misel,
pa o sebi zine katero,
Saj — po vsej povem pravici
je še v sebe zgubil vero.

Govoril je proti vladi,
govoril je že za vlado,
in po Pašiču je tolkel,
strinjal se z njegovo brado.

Ko se vsega naveliča,
vname krizo, gre v tujino,
a od tam pa piha v uho
svojo drago domovino.

Gorica, 20. novembra.

Počasi pa gvišno se bliža trg sv. Andreja. Goriški trgovci se ga baje kar bojijo, ker ne bodo mogli postreči vseh odjemalcev naenkrat. Razmišljalo se je že, ali naj imajo odprte botoge od polnoči do polnoči. Če to ni povsem verjetno, je pa zelo verjetno, da bo letos zelo cvetla industrija piščalk, balončkov, trobent in tukih predmetov, ki sejem vsaj s hruščam oživljajo, če pa že s prodajanjem in kupovanjem ne morejo. Goriški trgovci pa bodo imeli od tega vsaj polna ušesa, če že polnih zepov ne.

Skofovsko gimnazijo v Gorici so zaprli baje iz razloga, ker je bila prečisto italijanska, toda še ne italijanska dovolj, da bi se preselila v Videm. Goriško mesto bi preveč oboževalo, če ima par dijakov in profesorjev več v svoji sredi. Videm pa bi stem trpel ogromno škodo. Čuk na palci je tudi slišal, da bi bila vlada rada, da bi sicer bila gimnazija odprta, toda le na papirju, da bi tudi učenci hodili le na papirju v šolo, in da bi bili stariši za tako šolo na papirju hvaležni. Rasdovedni smo, če bi bila vlada zadovoljna, če bi tudi državljani odraščali svoje obveznosti le na papirju.

V Rimu se je zopet odprla zbornica. Podobna je družini, v kateri se mož in žena skregata. Mož leže v posteljo in pravi, da je tudi tako dobro. Sede k mizi in reče, da mu tudi brez žene jed tekne. Igra se družino in zadovoljstvo pa ni ne družina in ne zadovoljstvo to. Človek, ki izgubi žlico, pravi, bom pa z vilicami jedel. Toda juhe se z vilicami ne dá jesti. Videli bomo, če bo Mussolini dolgo časa srebal juho z vilicami.

Če so v Ameriki izvolili novega predsednika, to ni nič čudnega; saj ga morajo, ko pa cesarja nimajo. Na Angleškem je pa tudi zbežal Mac Donald, ko je izgubil večino, ampak ne v Švico kot Radič.

Tako smo srečno dospeli do Jugoslavije. V tej državi je slednji dan nova kriza. Lahko bi jo imenovali kritično državo. Ali pa srečno Indijo Koromandijo, kjer lahko vsak možki državljani postane najmanj po enkrat minister, naj bo poslanec ali ne. Tudi na kako drugo višje mesto lahko pride, če se vlade naglo menjajo.

Le pogledite: Danes je, recimo, na krmilu obljubovalna stranka. Za velikega župana je Miha, za uradnike pa so Jože, Tone, Pepe. Nekega jutra se zbudé in imamo že novo vlado. — Na krmilu je pritrjevalna stranka. Nova vlada odstavi in

upokoji Miho, Jožeta, Toneta in Pepeta. Postavi pa na mesto teh: Jurija, Marka, Stefana in Jakoba. Niso se ti še dobro zavedli, skozi katere vrata morejo hoditi v urad, že zvedo, da je zopet nova vlada. Alo vse staro v koš! Novo na nizo!

Tako se lepo po bratsko zgodi, da je lahko vsakdo na vladi en čas, da bodo kmalu vsi državljani penzionisti, da obljub, ki jih dajo uradniški strankam sploh nikoli ni potreba izpolniti, ker novi ne vedo, kaj so prejšnji obljubili. To je državi v prid.

Le zakaj so volitve, ne vemo. Saj bi se lahko vlade in veliki župani menjali brez volitev. Če pa to ni mogoče, naj

začevó vsaj pospešijo, da drugič Radič nihi uteci ne bo utegnil.

Najbolj čudna stvar v Jugoslaviji je pa gotovo Radič. Z eno nogo stoji pred kraljem, z drugo pred Moskvo. Enkrat je državi nevaren, drugič je čisto nedolžen državljani. Čuk na palci je prepričan, da Radič sam ne ve, ali se danes nahaja še v Jugoslaviji, ali je v inozemstvu, ali je še nevaren, ali je nenevaren. Samo v tem je prepričan, da še živi. To spozna lahko po svojih kozlarjah, ki jih ne zna delati dan za dnem nihče tako dosledno kot on in pa

Čuk na palci.

Kje je Radič?

So razpisane volitve, kje pa Radič se drži. Ni ga v Zagrebu, v Ljubljani, tudi ga v Belgradu ni.

Išče vsa ga policija, išče še ga ta in ta, morda se nahaja v Moskvi, morda se drži doma.

Pisal pisni je iz Švice, že na Dunaj je bil, pa po Zrinjcevi se šota — kam se vrne, to neki skrbi.

Če so lov njeni bogovi, kje je prvi, ga dobi? Če dobi ga, ga im pač, da jih rešiš teh skrbi.

„Onegli in stekli“ tast.

(Kotlec.)

Tašča se je zdržnila, stopila k zetu in vskliknila.

»O, ti si to namenoma storil!«

»No... ne, nisem!«

»Gospodje, jaz tožim svoje-ga zeta radi poskušnega umora!«

Komaj so ji izbili to misel iz glave.

»Torej ga pojdi iskat!« je nadaljevala pomisljeno.

»...Pojdi iskat! Misliš, da smo v Vipavi. Bo že našel. Moja skrb to ni!«

»Moj Bog, pa je moja!«

»Saj je dovolj velik« je odgovoril Kralj s strupeno ironijo. Tedaj pa so se odprla vrata in na pragu je stal stari Marko Muha ob strani svoje hčerke.

»Bog daj dober dan, otroci!« je pozdravil.

»No, kaj sem rekel?!« se je vstrašil Kralj. »Je že tu!«

»Čast Bogu in Materi Božji!« je pristavila Mica in hotela objeti svojega moža.

»Pozneje, Mica, na prazen želodec se mi res ne ljubi.« Jo je sunil nazaj.

»No, samo da si se vrnil,« je hitela zadovoljna.

»No, da, ali tako lahko to ni šlo. Pa kaj vraga je videl Franco v tisti fiskarni, vsa usta imam polna nekega prahu. No, tega imamo tudi v Vipavi dovolj.«

»Lahko bi te ukradli!« je skrbelo taščo.

»Ma niso me mogli!«

»O, ti jih ne poznaš...«

»Ma kako me bi vendar, saj nisem imel niti pare v žepu!«

»Kako pa, da si se tako hitro vrnil?« se je vmešal v pogovor Kralj. Marko ga je po strani pogledal.

»O, ti si zvit! S svojim tastom bom malo norce bril! O, mi Vipavci nismo tako — z rukami! ... Kratkotako, najel sem si vodnika!«

Kralja je neprijetno dirnilo. Škodoželjno se je nasmehnil.

»No, radoveden sem, kaj si mu plačal?«

Marko pa je nagnil glavo na stran, dvignil kvišku obe roki in svečano rekel:

»Do sedaj še nič! Še vedno čaka zamaj v predsobi.«

»Čemu je prišel? Plačaj mu!«

»Jaz? Bodi ti tako dober in poravnaj zamaj račun!«

»Jaz? Kaj vendar misliš?«

»Na račun dote,« je ljubeznjivo odvrnil Marko Muha.

»Moj Bog, kaj naj še vse plačam na račun dote!« se je razjezil Kralj.

»No, danes sem si pa res lepo skuhal!« je jezno stopil k vratom Kralj in poklical ven: »Vodnik!«

Vstopil je in se ljubeznjivo poklonil: »Poljubljam rokel!«

»Koliko zahtevate?« je vprašal Kralj.

»Tristo dinarjev!«

»Kavaj!« so se začudili vsi.

»Tristo dinarjev?! Kaj ste znorali, vi?!« se je začudil Kralj.

Še Marko je boječ pristavil:

»Ne bo li malce preveč?«

»Nisem znorel ne, ampak gospodu se je mudilo in sem najel izvoščka.«

»Izvoščka?« je prosenečno vprašal Kralj in pogledal po strani tašča: »Če bi prišel par ur poznej, bi tudi ne bilo škoda.«

»Če se mislite po Ljubljani sprehajati in pohajkovati, morate tudi kaj izpod palca spustiti! Ali mislite, da bom jaz iz lastnega žepa plačeval za vami kosilo in izvoščka!« se je razburjal vodnik.

»Kakšno kosilo?« se je začudil Kralj.

»I, potem smo se odpeljali v Union, kjer smo pojedli par palačev in spili nekaj vrčkov piva,« je nadaljeval vodnik.

»I, se moj denar!« je sikal na Kralja.

»Veš kaj! Kaj se to pravi: za moj denar?« se je razburjal Marko. »Ali ne daš nič na račun?«

»Medno, da bi ti dajal! Pa kaj si ti meni dotan dati, ali jaz tebi?«

»No, saj vem! Pa saj vidiš, da včasih iz same negajivosti obračam besede narobe.«

»No in potem smo šli še v Trivolj,« je hitel vodnik.

»Za božjo voljo!« je vskliknila tašča.

»No, zdaj vidiš, da si ni zlo ml vratu!« je odgovoril Kralj, pograbil za denarnico in izročil vodniku denar s pripombo:

»Čemu bi se srdil?! Tu imate svoj denar, spravite ga! Ali prosim vas, če vas še kdaj nagovori, izročite ga prvemu stražniku, potem bom morda prišel bolj po ceni skozi.«

Vodnik se je nasmejal in odšel.

Tudi Marko se je hotel Kralju zahvaliti. Obesil se mu je na roko, kakor bi se ne bila nikoli sprla in mu pričel se petati na uho, da ga nista mogli slišati žena in hčerka, dobro so ga pa slišali policijski uradniki.

»Veš kaj, Franco! Današnji dan sem si pa privoščil.« Sunil ga je od strani. »Ne veš, Franco, tako mladega se počutim sedaj. Goljat je bil proti meni pes. Doživi pa se kaj tukaj v Ljubljani... mh... mh... Če bi ti vedel! Tako naključno«

je!... Ti ne veš, kako je koke-
tirala z menoj, kakor kaka
Francozinja! Škoda, škoda da
sem poročen. In ti ne veš, taka
nedolžnost!

»Ho — ho... Nedolžnost pa
v mestu, na cesti!« se je hu-
dobno zarežal Franc.

»No, Franc! In potem, ko
sem odšel peš iz Tivolija zo-
pet v mesto — veš nisem ti
hotel delati stroškov...«

»Res, zelo prijazno.«

»No, potem smo šli po Še-
lenburgovi ulici. To so ti leta-
le, kot metalji ti pravim in ka-
ko so manigavale! O, srečo
sem imel v Ljubljani!«

»Čestitam, čestitam!« se je
norčeval Franc na veselje u-
radnikov.

»Vendar, Marko, mislite, da
ti gospodje nimajo drugega
dela kot vas poslušati. Pojdi-
mo in bodimo veseli, da smo
zopet vsi skupaj!«

In so se zahvalili in so ode-
šli.

Drugi dan se Marko Muha
ni zgubil. Gospodje na policijs-
kem uradu so že mislili, da
se je stari trgovec s črevami
povrnil v svojo domovino, kar
plane nekega dne v sobo
Franc Kralj in ves zasopel je-
vi, da je njegov tast stekel in
da ga je ugriznil v prst.

»Joj, kaj je gospod Marko
Muha še v Ljubljani?!« so
vprašali policijski uradniki.

»Seveda je« se je glasil od-
govor.

»Kako pa veste, da je ste-
kel?«

»Tako vem. Kakor veste,
koloyrati vedno okrog. In go-
tovo ga je... seveda ga je, sam
pravi, da ga je ugriznil neki
pes ravno v prst.«

»In kakšne posledice je to
imelo?«

»Razsaja, kriči, ujeda, več
vam ne morem povedati!« se
je glasilo poročilo mladega
soproga.

Ker je bilo v mestu zadnje
čase znanih že več takih slu-
čajev, se je zdela stvar vsem
resna. Komisar je takoj na-
znanil naprej. In pričeli so se
za stvar zanimati: policijski
zdravnik, javilo se je več pro-
stovoljcev, mestni živino-
zdravnik in konjederec.

Vsi ti so odšli s celo tolpo
policistov na Kraljev dom.

Na vratih jim je prišla na-
sproti gospa Muha.

»Kje je bolnik?« je vprašal
komisar. Gospa je bila prese-
nečena.

Niso se zmenili zanjo in so
vstopili in prostovoljci so dr-
žali v rokah pripravljeno plah-
to, s katero bi steklega gospo-
da popadli in ga vanjo zavili.

Marko Muha je sedel udob-
no in čisto mirno v naslonjaču
in prebiral časopise.

Komisar se mu je varno pri-
bližal:

»Kako se kaj počutite, go-
spod Muha?«

Čisto miren je bil odgovor:
»Hvala, prav dobro!«

Zdravnik je menil, da ga je
treba prepeljati na komisar-
jat.

In zagrabili so ga in ga ode-
nesli na voz, čeprav je prote-

stiral nad nečutenim počet-
jem javnih organov. A vse
prošnje niso pomagale nič.

V zadnjem trenutku je ve-
lel gospod komisar ustaviti
voz. Iz govorjenja obeh za-
koncev se je izkazalo, da je
bila ovačba neresnična. Vse-
ma je bila kriva hudomušnost
mladega soproga Kralja, ki ni

vedel, kako bi se drugače iz-
nebil tašče in tasta. Ker pa je
obenem tudi vodil za nos o-
blastva, je bil obsojen na tri
dni težke ječe.

Končno se je vendar rešil
tašče in tasta. Zena se tudi
ni preveč jezila nanj, saj ga je
vendar ljubezen vodila do ta-
kih dejanj.

Odprl je banko.

Helbritter

Prvi: »Kako ti kaj gre? Ko sem te prejšnji mesec videl,
nisi bil tako eleganten.«
Drugi: No, da; ta čas sem odprl banko.
Prvi: Kaj? Lastno banko, da si odprl?
Drugi: Da. Toda s svedr om.

Ponudiš se — vzamem te.

Oh, Anica predraga,
preljubo ti dekle,
izpolnjene so lahko
vse tvoje zdaj želje.

Po dnevi in pa v sanjah
srčno sem hrepenel,
da najdem dekle tako,
ki v zakon bi jo vzel.

Res pravijo v navadi,
da tako še blago,
ki kdaj se ponujalo
prav dobro ni bilo.

A ženska, ki jo iščeš,
prevzeto se drži,
pri taki polovici
nikoli srčce mi.

Zato sem se odločil,
da pišem pismo to,
če bova zadovoljna
iz tega kaj še bo.

Kar vnanjosti se tiče,
si taka kot so vse,
tedaj se vmiva, lišpa
dokler je še dekle.

Ko pa postane žena
nastane pravcat gnoi,
je skušana in črna
in pikasta, da joj!

Če bodeš z mano dobra,
že vmijem te kedaj,
da bo izgledal lepše
najin zakonski raj.

Saj sreča ni odvisna
od vode, od oblek,
saj ravno prebogati
se kregajo vse vprek.

Srčce naj bo pošteno,
vse drugo se dobi,
če kateri je kdaj siten,
naj drugi potrpi.

Oh, Anica predraga,
če ti si misli teh,
naj nova misel vgreše
se v dražestnih očéh.

Pa piši zopet pismo,
in mnenje mi povej, —
opisal bom prihodnjič,
kak sem v krasoti vsej.

Horizija šanta, na 20 novembr 1924.

Spoštemani aspot redaktor,
jes On prosim za prtisnit ta
moja pisma pr »ščuka«, zakaj
ki ta hrumulistična žornala
brala usi ščavo an Taljana, kaj
ki znaša ta barbarska jazika.
Jes On pišala danes od Banda
hahadriatika, kaj ki je šla fabt
an kaj ki so haretirala use kon-
šilicere an direktore od ta banda,
kar ki ni jušto, zakaj ki je stor-
la ašimalicjon pr ščavo! — Mi-
nešto Centile je vrhla von iz
šola lingua ščava za naučit o-
troka taljanska jezika an piet
(peti?) žovinessa an šhrat foot-
ball na noğa an hlava, ma otro-
ka usegljih hovorla pr doma pr
ščavo, zakaj mož an žena ne se
mohla učit toškano, zakaj ki o-
na so že usi stara. Banda haha-
driatica je bulše storla kukr re-
golamento šolastiko od mine-
stro Centile, zakaj ki je ta sta-
ra mož an žena brez šola stor-
la hovort pr talian: ščavo, kaj
ki je nesla šolda na banca je
hovorla prei pr slovenska an
rekla: hudič prkietiti, prmoidu-
sa an druhe hrde besiede. Kdaj
ki je šla Hahadriatica falit,
ščavo šubito znala pr talian:
figure porke, ladro rosso, aša-
sin, birbant, va in malora, fiol
d'un kan, maledretti truffadori,
vešo rubá noštri poveri šoldi.
Taku znala ščavo od an dan
na druha pr talian. Prei kdaj
ki je nesla šolda na Banka ha-
hadriatica, hovorla šemore pr
slovenska: aspot režonir, sem
prnesla šolda, zakaj vi ste naša
Banda hahadriatika slovenska!
To ni jušto, zakaj ki so haretir-
rala aspot Rosso, kaj ki je bila
an velika aspot an zat (zet?)
od komandatore Krišpo Mon-
kada an druha velka aspot,
zakaj ki so storla ašimalicjon
bulše kukr Centile pr šola.
Kdaj ki bojo šla falit an ban-
krota še druha banda, ščavo ne
mela več šolda an usi bojo
znala šubito pr talian. Tista je
ta prava ašimalicjon, zakaj ki
taka liepa besieda: ašasin, va
in malora, fiol d'un kan an dru-
ha, majo samo Taljanski an
Mažarski, Korpo di brako! Za-
tu morala Governo pustit use
aspot komandator an kravalir
is pržon, kaj ki so kradla miho-
na šolda an storla hovort ščavo
pr talian! Porko di brako! Vi-
va ašimalicjon! Kdaj ki bo
brala moja pisma aspot od
governo, bo še jes dobila titolo
kavalir kukr moja nevod (ne-
čak) Joseff Clipp.

Jes On pozdraum spoštema-
njem

Zanut Pišot m. p.
štric od Joseff Clipp.

František Vonasek.

(To izvrstno anekdoto je pripovedoval g. K... po rodu Čeh)
 V praškem »Reprezentančnem domu«, ki je zgrajen po načrtu dunajske »Rotovške kletje«, je sedel neko nedeljo zvečer František Vonasek sam in si močil svoje grlo s pristnim plzencem. Napol pijan je sedel pri mizi z drugimi gosti in vsakotoliko poklical iz gostega dima: »Páne vrchny, ještě jednu pivíčku!« (Plačilni natakar, še eno pivlo). Pride nov gost mlajših let, ki se ga je bil očitno tudi že nalezel, prisede in se predstavi: »Vonasek.«
 — »In Vaš priimek?« vpraša Vonasek sen. — »František.«
 — »Hahaha, to je divno! Ja Vonasek, on Vonasek, ja František, on František! Páne vrchny, ještě jednu pivíčku!«
 — Ko se pokrepča, vpraša zopet: »Gde byvate (stanujete), páne Františku?« — »V Kralovych Vinohradyh, prosím!« — Odgovor: »Hahaha, to je divno! Ja František, on František, ja Vonasek, on Vonasek, ja byvam u Kralovych Vinohradyh, on byva u Kralovych Vinohradyh! Páne vrchny, ještě jednu pivíčku!«
 — Za nekoliko časa zopet novo prašanje, v kateri ulici da stanuje njegov novi znanec. — »Václave namesti, prosím!« — »Hahaha! Ja Vonasek, on Vonasek, ja František, on František, ja byvam u Kralovych Vinohradyh, on byva u Kralovych Vinohradyh, on byva na Vaclavem namesti, ja byvam na Vaclavem namesti! Páne vrchny, ještě jednu pivíčku!«
 — Potem vpraša Vonasek sen. v svoji radovednosti še po hišni številki. Odgovor: »Číslo triatřicet!« — »Hahaha! Ja Vonasek, on Vonasek, ja František, on František, ja byvam u Kralovych Vinohradyh, on byva u Kralovych Vinohradyh, je byvam na Vaclavem namesti, on takí na Vaclavem namesti, on má (ima) číslo triatřicet. Ja číslo triatřicet! Páne vrchny, ještě jednu pivíčku!«
 — Navsezadnje se ugotovi, da imata tudi nium stanovanji isto številko. Vonasek začne zopet svoje hitanje: »Ja Vonasek, on Vonasek, ja František, on František... Páne vrchny, ještě jednu pivíčku!« — »Moi Františku, mi se dobre známe (poznava se), my si dobre rozumíme, hudejme bratě!« Nato se svečano obrne na »šešte jednu pivíčku!« — Nekoliko s tramvajem, nekoliko peš pri-

kolovratita na Vaclovo namesti, kjer najdeta še kavarno odprto, pa naročita črno kavo s konjakom: »Hk hk, hk! Ja Vonasek, on Vonasek, ja František, on František... páne vrchny, hk, hk, hk, ještě jednu, hk, hk!« — Premierita trg in cesto in prideta pod streho. V pozni noči pozvonita in gospa Vonaskova jima pride odpirat: »Podivej se (glej) žen-

ko; tento pán máj přítel: ja Vonasek, on Vonasek, ja František, on František, hk, hk, hk, ja... hk, hk!« — »Marš spat oba!« jima zakriči gospa, »ko sta tako pijana, da sin ne pozna očeta, ne oče sin!« — A še v težkih sanjah je Vonasek sen. deklamoval: »Hk, hk, hk, ja Vonasek, hk, hk, on Vonasek, ja — hk, hk, František...«

BARBAROSSA.

Na nekdanji gorški realki je služboval prof. H..., podan ten in siten človek, malo priljubljen pri dijakih in pri kolegih. Nekega dne najde v svojem razredu na šolski plošči karikature profesorjev in njih priimke. Takoj uvede stroge disciplinarno preiskavo, pa začne najprej ugotavljati priimke podanih profesorjev. Pa je slišal, kar je npr. zaprav že prej dobro vedel, da pravijo onemu »boja« (krvnik), drugemu »sis pei« (mi bi rekli: profesor s šestimi dlačicami), tretjemu »kefo« (približno hrošček) itd. Prof. H. si je vse te »hudobije« zapisoval za nadaljnje postopanje. — Na to vpraša eno »prico« pri tem mučnem zaslišavanju: Kaj ne, meni pravijo »Barbarossa?« Nosiš je rdečo brado. »Ne, gospod profesor, tega nisem slišal, pač pa vam pravijo vsi: Baraba rossa.« — Profesor je odnehal od disciplinarnega postopanja...

KAZEN.

Vodja kaznilnice: »Če se boste še tako vedli, vam bomo vzeli dovoljenje, da vsak mesec vidite svojo ženo.«
Kaznjeneec: »Stem me ne zadenete. Nasprotno.«
Ravnatelj: »A tako? Potem vam zagotovim, da jo boste videli vsak teden.«

VNICUJOCA KRITIKA.

Peterček je dobil novega očeta, ki je bil doma iz sosednje vasi. Čez nekaj časa je vprašala mati svojega nadebnega sinčka, če mu novi oče vžaja, kakor je Peterček odgovoril: »Ne, da, takega očeta bi bila lahko tudi v naši vasi dobila.«

ZAREKLO SE JE.

Gospod Petelinček, manji slepar in verižnik je odšel v kopalnišče za šest tednov, tako vsaj je dejala njegov žena. Čez dva tedna pa je sreča prijatelj na cesti: »Ze ti kopalnišča prijatelj?« — »Da, je dejal ta. Ta čas je prišla umestija.«

SAJ SE POZNAMO.

Vinski bratov tovarišu: »Si moči sem sklenil, da ne bom več pil, in sem pristopil k družbi trestnosti.«
 »Ni mogoče! No, gotovo si moral biti pijan, kot »banon«

MED PRIJATELJI.

»Zelo srečan v slednji beznici in povsod je kot doma.«
 »To je res — samo doma ni nikoli kot doma.«

Vlada se trdno drži.

Le pomisli, šjor Giolitti, malo pač je takih mož, ki bi trdno se držali, ti na vladi še ne boš.

Res se krha, res se maje, a dokler se ne zdrobi, ne boš sedel še na stolec — te li tole kaj skrbi?

S Faktom malim posvetuj se, modro misel že ti dá, on pač dobro vé, kako se kdaj z vlade odbežljá.

A težko, da mogel dati, bi ti dober, vreden svét, da na kak način poslal bi, staro vlado na izlet.

Mussolini puši pipo, je na mizo del nogó, pa vse zvižga naj, zabavlja, on ne briga se zato.

**Darila za Miklavža
 Okraske za božične drevesce
 Božične in novoletne razglednice,
 dobite v veliki izbiri**

v Narodni knjigarni v Gorici ul. Carducci.

NA LETOVIŠČU.

»Krcinarica, ta zrezek vendar diši!« — »Diši že? No, pogledite, tedaj je že skrajni čas, da se pojó!«

VSAK PO SVOJE.

Kmet (ki je prišel k vaškemu padariju, da mu izdere zob): »Plaćal bom torej takso za to, da mi boš izdrl zob brez bolečin, (grozeče) da mi ne boš delal bolečin, le glaj!«
 Padar (ravno tako grozeč): »In ti... da mi ne boš tih!«

DOLGI ZAROČENEC.

Ivanka (ki šiva ob oknu): »Pavla, tvoj zaročenec te vedno poljubi le na oko; iz te ljubezni ne bo nič.«
 Pavla: »O bo. Moj Karlo je samo prelen, da bi se pripognil!«

ZOB ZA ZOB.

Stara ženica vpraša nekega hlapca na ulici: »No, kod pa se gre na kolodvor?«

Hlapec: »Le kar za svojim nosom pojditel!«

Zena: »Gotovol. Za tvojim že ne bi šla, ker vodi naravnost v gostilno.«

NELJUBOSUMEN MOZ.

On: »Zakaj pa ne nosiš več tega klobuka? Vsi moji prijatelji pravijo, da ti tako pristojal!«
 Ona: »Aha, zato mi pa moráš ti novega kupiti... da ne bom ugajala drugim možem.«

DOBRA PRIJATELJICA.

Slavka: »Moj Emil me vedno imenuje radi svoje krabrosti. O ti moja majhna postrel!«
 Julka: »Tako, radi tega!?... Jaz sem pa mislila, da radi lišaja, ki ga imaš na obrazu.«

KATEDERSKA MODROST.

Profesor: »Da, ljubi učenci, brez te bridke zmote, ki mu je razjedla življenje, bi Hanibal še danes živel.«

Kdor se hoče nasmeljati
naj takoj naroči

ČUKOV KOLEDAR

za leto 1925

ki izide koncem tega meseca

Cena L 3.20, po pošti L 3.50 za Italijo,
L 4.-- za inozemstvo.

Pošljite imenovani znesek po poštni
nakaznici, na upravo Čuka na pal'ci.
Na naročila brez poprej poslanih naročilne se ne oziramo.

Počitkaželjni Madžar.

(Humoreska.)

V vlaku, ki polje iz Ljubljane na Dunaj... Soparno je, v kupeju. Brzovlak vozi sunkoma po zeleni štajerski proti namiki meji. V kupeju tretjega razreda sedi dama, sicer ne elegantno, a vendar veliko mestno oblečena. Nasproti nji pa se trese in kima zastarel Madžar. Dama je Nemka in ne razume niti besedice madžarsko, Madžar pa ne nemško. V nasprotnem kotu pa sedi mlad mož poleg velikega kovčega.

Na mejni postaji vstopijo cariniki.

Medtem časom izgine Madžar iz kupeja.

Carinik možu, ki sedi v kotu in se ne zveni za nobenega: »Odprite kovčeg!«

Mož gleda skozi okno in žvižga.

»Odprite kovčeg, sicer vas imam aretirati!«

Mož ga le debelo pogleda in se zopet ozre skozi okno. Okrog carinika se zbere par gledalcev, ki napeto ogledujejo prizor.

»Ali ne boste ubogali? Po-
kličem uradnika.«

Mož molči.

»Torej — dobro!«

Čez nekoliko minut se vrne carinik z uradnikom.

»Pozivljam Vas ponovno, da odprete kovčeg, ker ga moramo pregledati!«

Mož vzame časopis iz žepa in prične čisto mirno čitati.

»Pozivljam Vas, drugače se bom ravnal po predpisih.«

Mož si prižge cigareto in puhne dim skozi okno.

»Vraga, ali ste mutast? —
Odprite kovčeg! Drugače bom primoran vporabiti silo...«

Mož si očisti nos.

»Ali — ni žalito uradno osebo... To javni carniški načelnik... To je že preveč!«

Izgine. Mož mirno bere in kadi.

Čez nekoliko minut vstopijo zopet: carinik, uradnik in načelnik.

»Vj! Pozivljam Vas, da takoj vstanete!...«

Mož položi časopis na klop in vstane.

»Pozivljam Vas v imenu postave, da sežete v žep in poiščete ključ... ter odprete kovčeg!«

Mož stopi in kadi ter se ne gane.

»Gospod, to je nesramno! Vi žalite mene, uradno osebo.. Ali veste, kaj je to uradna oseba? A?«

Mož molči, vzame z žepa jabolko in ga prične lupiti.

»Ah, to je že prenesramno! Pojdite za mano. Vi, carinik, odnesite kovčeg!«

Vsi štirje s kovčgom vred se podajo v carniško pisarno.

»Vi, carinik, nesite kovčeg v pregledovalnico in vse do pičice preiščite. Ampak glejte, da preiščete vse do pičice. Ta mora nekaj skrivati.«

Carinik odnese. Načelnik se obrne k tujcu.

»No! Povejte vendar, zakaj ne odprete kovčega? Drugače vas pridržim tu.«

»Ker ni — moj« se oglasi tujec.

Široki Madžar, ki se je med tem časom vrnil iz stranišča, ni našel več svojega kovčega. Razburjen je začel nekaj povpraševati damo. Govoril je madžarsko in dama si ni vedla razložiti njegovih čudnih besedi.

Nato pa je pričel letati okrog po vlaku in vpiti ter viti roke. Ves obupan je letal sem in tja ter nekaj iskal. Ljudje so postali pozorni in so se začeli zbirati okrog njega. Misli so, da je zblaznel. Ves obupan se je povrnil v kupe in sedel v kot, kakor bi nekaj premišljeval. V tem trenutku stopi v kupe carinik in prinese kovčeg. Madžar plane k njemu in mu ves vesel slišne roko. Ves razburjen odpre kovčeg in o

— joj! Vse križem: obleka, krtačka za zobe, zobni prašek se je raztresel, en čevljev je bil na vrhu, drugi spodaj. — (Dalje pride.)

TUDI SREDSTVO.

Nek zelo dober nemški kaptolik je imel navado, da je vedno predno je šel k spovedi svojo ženo pošteno pretepel. Ko so ga vprašali, zakaj to dela, se odgovoril: Če se hočem spovedati, se nikdar ne spomnim vseh grehov, ki sem jih storil. Zato pretepem svojo ženo tako dolgo, da postane jezna in da mi potem prične očitati vse grehe, ki sem jih naredil.

NI RAZUMEL.

Zdravnik: »Predno vas začnem preiskovati, mi morate reči, kaj pijete.«

Bolnik: »Če što že tako prijazni, potem bi vas lepo prosil za »štampel« slivovkel.«

OTROŠKA.

Mož: »Kako se imenuje Tvoj najmlajši bratec?«

»Še ne vem. Dosedaj še ne moremo razumeti, kaj da govori.«

ŠE ENA OTROŠKA.

Kako so stari Tvoji bratci in sestrice?

»Ančka je stara šest let, Pepček ima štiri leta, Minika ima dve leti, koliko pa je star moj najmlajši bratec, pa ne vem, ker je ravnokar prišel na svet.«

STARA ZNANKA.

Gospa (perici): »To perilo ni zaznamovano. Le glejte, da ga ne boste z drugim perilom zamenjala.«

Perica: »Ne bojte se, ker va-
še srajce že dolgo perem in poznam vsako luknjo.«

TEŽKO VPRAŠANJE.

Kaj je Tvoj bodoči?
»Res ne morem povedati. Moj sedanji je bančni uradnik.«

RES JE!

Kako morete vendar prodajati ure ceneje, kakor pa daste sami za nje?

»Oh, prav lahko, ker računamo pri popravilu ur več!«

TO PRIDE OD TEGA.

»Ko sem ob deseti uri zvečer šel iz gostilne domov, sem se močno prehladil.«

»Prav ti je. Kateri poštni človek pa gre že ob deseti uri zvečer domov.«

MUHA.

Tudi na angleškem dvoru zelo strogo vzgajajo mlade prinčce in jih navajajo k običaju, govoriti le tedaj, ko so vprašani. Malo pred svojo smrtjo je kralj Edvard nekega dne sedel v ožjem krogu svojih prijateljev v palači pri pojedini. Med pojedino je mali sin princa Valeskega nenadoma začel klicati: »Oh, dedek! Ti — —.«

Toda stavka ni smel končati. Kralj ga je namreč takoj v strogem tonu zavrnil rekoč: »Mladi ljudje morajo molčati in poslušati.«

V dvoranji je namah potihnilo, prisotni so bili osupli nad takim ravnanjem.

Kralj, ki je bil nežen in do brodušen ded, se je svojih besedi takoj kesa in je malega prijazno vprašal: »No, sedaj pa povej, kaj si hotel?«

V zadregi je mali princ odgovoril: »Sedaj je pa prepoznal dedek.«

»Prepozno? Tako, kako to?«

Tedaj je deček odgovoril: »Veš, dedek, v tvoji salati je bila mrtva muha, toda sedaj si jo že pojedel!«

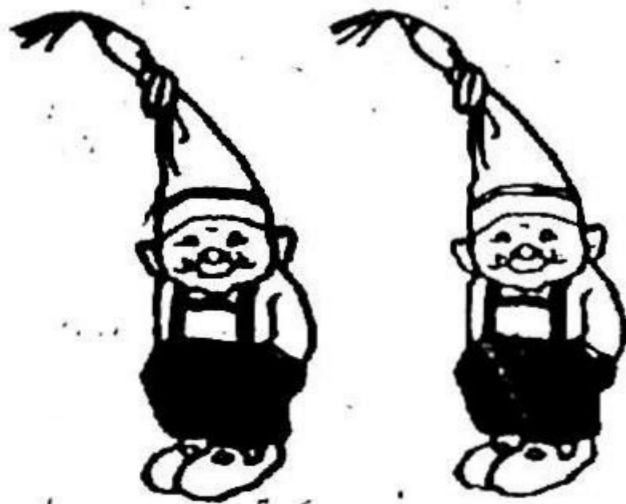
Kdor je lačen, naj je!

Veličanstvo neznanе dežele je obiskalo ječe. Čudilo pa se je, da je toliko tatov v njih. Na poti iz ječe vpraša staro veličanstvo: »Zakaj danes toliko ljudi krade?«

Spremljevalec: »Večinoma zato, ker je lačno.«

Veličanstvo: »Čudni ljudje! Kadar je človek lačen, naj je in ne — krade!«

Pravijo.

Pravijo v Klani, da se devojke pritožujejo zoper Čuka, da zakaj nič več tja ne prikljuka; so uboge same sovice in skovikajo nad rotovčem.

Pravijo v Klani, da se gode čudne roči, ako človek ne mlad, ne star ponori.

Pravijo, da so Petelinici sami lažnivci. Dekleta so naplajhali, a k plcau jih niso marali. Godci so pobegli jim, ker za želodec ni bilo dana jim. Zdaj se pa hudujejo, da jim pismo pišejo.

Pravijo, da so tri hrastovaka dekleta napravala v kratkem obhajati zaroko, toda njih maraloti so jo prej popihali.

Pravijo, da se je dne 6. tega meseca vrnila v Dutovljah birma po novem zistemu, brez škofa, tako, da je prišel zato postavljeni sam na dom, ter odpravil svojo častito službo brez velikih ceremonij. Seveda ta kmet ne opravlja kakšen tepec, marveč razumen in inteligenten mož, ki bi bil vzo ministar, pa ga niso izvidili.

Pravijo, da so v Dutovljah tako spretni kuharice, ki znajo piščanica tako fino napraviti, da sam skoči v usta, seveda se tudi v časih pripeti, da poslednji izgreši svoj cilj ter ostane na obrazu.

Pravijo, da so v Dutovljah dve pupci, ki bolj z veseljem in potrpežljivostjo čakajo prihoda karabinerjev iz Turina, kakor so nekaj čakali Izraelci odrčenje.

Pravijo Dutovci, da bo neki pupci kmalu primanjalo prstov za natikanje prstanov svojih zarodencev.

Pravijo, da se v Dutovljah ustanovi velikanska mesnica zmrznjenega mesa.

Pravijo, da bo v Biljani v nedeljo 7. decembra dirka s kolesom od firme »Samozapodsa« brez pedalo, sedla in verig. Dirkač bo Tine Mih, porival pa bo Rudi Gašperju. Dirkač bo bos in strgan ter bo delal vratolomne tornbule, kakor pri poskušajah. Na programu bo tudi Balidnik, ki bo razlagal s svojim špasom vschino dirke ter Nanca, ki bo hotela od smeha počiti. Ker je bilo rečeno, da pojdejo tudi v »luft« s čistim kolesom, bo dirka velezanimiva.

Pravijo, da se je Cencek iz sezanskega Gradišča, potolažil, odkar je prišla nazaj k njemu njegova »boljša polovica«.

Pravijo, da na sezanski pošti uradujejo s polževno naglico.

Pravijo, da se bosta peljala »sezanski Pavličec in Ančka Pločtova« z aeroplanom, katerega jima boče posodil Andrej Velkobosi, na Nanos.

Pravijo, da je »Pepi« iz sezanskega Portarturja 4. t. m. obiral tace Godcovga medveda.

Pravijo, da so sezanski »ajncopnarji« zelo ponosni, odkar imajo nove kape.

Pravijo v Vrhpolju, da se je pred kratkim oglašil v Vrhpolju neki zelo visoki gospod iz »Zapuže«. Prišel je namreč vasovat v Vrhpolje, ter se je predstavil za »inženirja«, slučajno so pa prišli tam mimo otroci, ter so videli, da takih inženirjev ne manjka, in so ga z vejami napodili.

Pravijo v Budanjah, da imajo tam dopisnika z Čuka zelo učnega, celo pesnikovati poskušajo. Sliši tudi stvari, ki jih ni. Sliši v cerkvi cvilenje, ko ga mi, ker misli, da je v svinjaku. Svetujemo mu troje: 1) Naj bolj pridno v cerkev hodi in naj tam molji! 2) Naj pometa pred svojim pragom, da se ne bo nihče nad njegovim vedenjem spoddikal ter naj raje daje lep zgled. 3) Naj se včasih dol na travo vleže, gotovo bo slišal kako trava rase; o taj svoji zmožnosti naj poroča Čuku na palci; gotov naj bo, da bomo raje to brali, kakor pa njegove stihc. Si-

cer nam pa malo mari za oslovsko riganje tujcev.

Pravijo, da je pevsko društvo »aufbiks« iz Gorenjega polja imelo med petjem note pod mizo. Čuk jih je videl od daleč.

Pravijo, da so nekateri fantje iz Gorenjega polja nameravali imeti ples na dan Svetega Rožnega venca, če bi jih županstvo nagradilo z petsto lirami; tako pa nič ni bilo.

Pravijo, da je bila dolgojezična sova pri zadnjem sestanku pevskega odseka v St. Petru na Krasu procej gluha ali pa ni slišala radi kričanja pevcev odgovora lepe P... ki se je glasil »danes ni dan za zabavo in petje« (ker je bil vseh mrtvih dan). To lahko potrdimo vsi takrat v bližini stojčji, in tudi g., kateremu je veljal odgovor, ako ni lažnjiv in gluhi tudi on. Zgagašoljni M... pa priporočamo, naj bo v naprej bolj občirna v lažnjivosti.

Šolski zvezki

po novih predpisih
10 listov in pilnik

L. 10.50 za 100

se dobé v

„Narodni Knjižarni“, Gorica
vía Carducci 7.

Na kolaču.

Jesén slovo že od narave,
tužno jemlje, za to let,
mrzla burja čez dobave
spet obišče stari svet.
Kak polje poprej v potalah
bilo odeto v diven kraj,
kak veselo ptički mali
so prepevali na glas.
A sedaj tak pust, prazno
je po njivah in logch,
solnce več ni tak prijano,
kot je blo v pomladnih dneh.

Ali tudi pri tem časi
že veselje pride k nam,
ravno danes v naši vas
se je ustavilo en dan.
Na nebu blede mesec svetli,
pošilja luč čez širno plan,
da mora duša zaživeti,
ko gledam ta nebeški hram.
V hiši tam pri novi cesti
se čuje petje prekpo,
dekleta zadnjikrat nevesti
te pesmi pojejo v slovo.
Kmalu fantovščina približa,
dol po vasi se pojče,
s harmonike tudi stara viža
že odmeva v globo noč.
Zdaj brž bala naložijo,
tud kokoši ne pustijo,
vse kar v roke prileti,
glah tako na voz hiti.
Vince teče zdajci v glazke,
in oživlja mlado kri,
vedno polnijo se flaike
zdaj se fantič ga napij.
Ples napne tud svojo silo,
da od poda se kadi,
Janez dregne strune, mlo,
da poteka čes noči.
Vino sili v trudne glave,
pozna ura je prišla,
a nektore le postave
že ga praznijo do dna.
Mlado jutro se zasveti,
v cerkev zvon že vabi k mali,
še hripavo slišim pet,
še veselje je pri časi.
Kako se bo le to končalo,
ti nastanko ne povem,
lahko Čuk premišli malo
saj si vajen vsem ljudem.
Verzi ti naj vam povejo
da ni pisal to poet,
zato pa naj veselo grejo
v ta zapuščen zdaj svet.

MED DOKTORJI.

Pri mizi je sedelo nekaj advokatov in nekaj zdravnikov. Med pogovorom reče nek zdravnik: »Je več ko čudno! Čim več advokatov sodeluje v enem procesu, tem pozneje je končati!«

Pa reče advokat: »Imate prav! Toda še bolj čudno je to, da čim več zdravnikov je pri bolnikov postelji, tem bolj sigurno in tem prej je bolnik mrtev.«

POGLED V PRIHODNJOST

V New Orleansu je črna služkinja guvernerjeve soproge prišla nekoč k svoji gospodarki.

»No, Jenny, kaj želite?« jo je vprašala ta, ki je takoj opazila, da ima vrla zamorka neko prošnjo do nje.

»Ah, gospa, ali bom smela v sredo čez 3 tedne iti k pogrebu svojega moža?«

»Kaj?« je gospa začudeno vzkliknila, saj še ne veste, čó sploh do todaj umre. Toga pač nihče ne ve naprej.«

»Oh, gospa, jaz dobro vem, ker bo ta dan namreč moj mož — obešen.«

NA PLANINAH.

Turist se vrača »z mrzlih planin« in vpraša planšarja, ki je sedel nad visoko strmino: »Hej, prijatelj, povej mi, koliko časa porabim, da pridem v dolino?« — »Ako greste peš, mi odgovori veseli pastir, »boste rabili poldrugo uro; ako se pa vam izpodrsne, ste že v dveh minutah tam doli.«

SAMOGOVAR.

Mojemu staremu bogatemu stricu neprestano pripovedujem dovtype, pri katerih vsakdo od smeha počí. — Toda ta stavec živi mirno dalje.

STRAHOVITA MODA.

»Lojza, ta moda je pa strahovita! Tvoja nova obleka kaže več golote kot je v resnici imaš.«

NAJ MEJI.

V vlaku pripravljajo potniki svoje listine za predstoječo pregledovanje na vilju dolge vožnje. Neka odlična gospa je v veliki zadregi, ker njen potni list ni v redu. Gospod, ki ji sedi nasproti, se ponudi, da jo spravi v mesto, ako ostane vedno blizu njega. Ah ko stopijo iz vlaka, se oni gospod navidezno na brige več za svojo sopotnico, pokaže potni list in se izgubi v množici, ki je hitela v mesto. Gospa pride do obmejne straže in jecija v zadregi nedosledne prazne izgovore. Kar se gospod obrne in zakriči: »Gospa neupna, ali prideš ali ne?« »Ah«, reče revizor, potnih listov, »to je Vaš soprog, ki Vas kliče!« in jo pusti na preji.

POMOTA.

Dijak (ki se je zjutraj prebudil po prestanem mačku in vidi, da je na robo ležal na postelji): »Sem mislil, da me celo noč glava boli, zdaj pa vidim, da me bolijo le kurja očesa.«

PREDRZEN.

Sodnik: Deset let sem že na tem mestu in vas sem že slednje leto moral dva do trikrat obsoditi. Sramujte se, vi uzorniki!

Uzmovič: Zakaj bi se zato sramoval? Ali sem jaz kriv, če vas niso ves ta čas prestavili.

SKRB.

Gospa Pečnik je obolela. Mož je tožil: »Oh, Mina, samo umreti ne!«

»Kaj pa naj pričakujem še dobrega v teh težkih časih.«

»Joj, ko so pa pogrebni stroški tudi tako ogrotni!«

Krema maršala

in kakšno in jaje

L. 12.— lit. (steklenica).

Elixir China alla Coca e Kola

močan, oživi želodčevje L. 16.— lit.

Marsala Trapani Superiore

L. 5.— lit.

Vermut Torino, Vermut mil

L. 5.— lit.

Fini kognak, Sumpac tri zvez

L. 10.— steklenica 7/8.

Zganje iz tropin

L. 10.— 11 lit.

Razni likerji, Fernet, Bitter,

po konkurenčnih cenah.

ZGALNICA LIKERJEV v Gorici

trg St. Antona stara 31. 7.

POPOLNENA VARNO KALOŽEN

DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

R. E. N. O. E.

v novepreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje

po 6%.

ter jih izplačuje takoj brez odprevedit in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom.

Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Manufaktur, perile, izdelane obleke, pisarniške potreščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

POSILAJ MU JE ČAJA NA — KITAJSKO.

Zupnik sreča strica Matevža in ga vpraša:
»No, stric Matevž, ali ste že kaj poslali svojemu sinu Janežu, ki se je pred časom izselil na Kitajsko?»

Stric Matevž: »I, seveda; ko sem izvedel, da pijejo tam tako čaja, sem mu ga takoj poslal kake tri četrt kilograma.«

ZELJA.

»Kaj želite?« je dejal natakar.

»Kaj želim?« je odgovoril gost žalostno. »Kurjo juho, teletčji zrezek s praženim krompirjem in kavo s svežim mlekom. Toda, jedel bom, kar mi prinesete.«

NAJVEČJI VZITEK.

Gospa Petičnik je dobila nov avtomobil. Njenemu možu je trgovina šla po sreči in tedaj je izpolnil storjeno obljubo. Gospa se ni še nikoli peljala v avtomobilu. Hotela je, da se pelje v svojem lastnem avtomobilu in je raje počakala.

Ko se je vrnila, jo je vprašal mož:

»Kako je bilo?«

»Izvrstno. Celo neko staro ženico smo povozili.«

NASPROTNO.

»Torej na petek ste se poročili? Vražjeverni pač niste bili!«

»Pač. Toda šele od tedaj naprej.«

TEZKA ZADEVA.

V našo hišo se je naselil živinozdravnik. Ko so otroci to izvedeli, je dejal Janezek:
»Kako bodo pa krave in konji po stopnjicah gori in doli hodili?«

SODOBNO ZDRAVILO.

Zdravnik: »No, kako je z apetitom?«

Bolnik: »Vsak dan boljše. Ali mi ne morete kaj proti temu predpisati?«

DVOJNI SAMOMOR.

»In če me ne uslišite, gospodična, moram napraviti dvojni samomor.«

»Dvojen? Kako je to? Ne govorite vendar takih besedarij!«

»To je čisto pravilno. Jaz

sem krojaču toliko dolžan, da se mora pri priči obesiti, če se jaz ustrelim.«

Listnica uredništva.

Iz Ajdovičine. Vašo o natakarciji smo lepo vtaknili v koš; ker nam, so zdi malo primerna. — *Vrbovo pri Ilirski Bistrici:* O Micki, ki vsak večer snubače ima, se nam ne zdi tako važno, da bi morali na velik zvon obesiti, zato nam blagovolite oprostiti in Čuka v prihodnje s kako drugo stvarjo razveseliti. — *Arteleterija, 11. baterija:* Pišite lepše, saj še brati ne moremo, pa bomo radi priobčili. — *Novice iz Prood.* Kar Vi pišete tudi ne moremo priobčiti; saj tega niti razumemo ne. — *Bale pri Knežaku:*

Na llaču je dosti deklet,

so stare in mlade,

možile bi se rad;

blizu se adventni čas,

fantom je kratak čas.

Ta posem je sicer lepa, a vendar ne priobčimo celo.

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH (AL RIBASSO)

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE na vogalu
Via Cavour.

Sedaj kupujejo vsi v trgovini „AL RIBASSO“

Ugodne cene, trajnost blaga in velikanaka izbira vsakovrstnih predmetov sestavljajo važnost našega razprodajanja, ki se vedno višje povspenja in prekaša vsako konkurenco.

Opozorjamo svoje cenj. odjemalce, da bomo tudi letos, počenši s 15. novembrom pričeli s prodajo zimskega blaga za gospode in gospe z 30% popustom.

Navajamo navaden izkaz cen drugemu blagu, ki so tudi zelo ugodne.

Obrobljene rute	L —.60	Dorsio, meter	» 4.90
Prtiči za čaj	» —.95	Obposteljni tepihi reclame	» 4.90
Povoji za deteta	» 1.30	Zenska jopica	» 4.90
Gobasto sukno	» 1.95	Oklopnica za gospe »Mako«	» 7.90
Moške barvane nogavice	» 1.75	Vežan šetenj	» 9.90
Sukno iz nitk	» 2.25	Vežan kombine	» 13.50
Brisače reclame	» 1.95	Moške maje	» 13.30
Švicarsko veženje, meter	» 2.50	Moške srajce	» 16.50
Domači prtiči	» 1.50	Ovratnice iz platna, velike	» 19.—
Zenske nogavice z dvojnato peto	» 2.50	Kombinacija maje Mako	» 11.50
Madapolan, meter	» 2.90	Kombinacija težkega platna	» 22.—
Gobaste brisače	» 2.75	Posteljna pregrinjala, luknjasta	» 29.90
Oxford, meter	» 2.95	Posteljna pregrinjala, piquet	» 32.90
Blago: Pelle uovo, meter	» 3.95	Rjuhe ajmor	» 29.90
Pravo platno madonna, meter	» 3.95	Rjuhe vezanc	» 49.90
Rjuhe iz pristnega platna	» 49.90	Trapunt satin in belo platno	» 65.—

Velika zaloga paletoplaščev za gospode in gospe, oblek za lovce, izgotovljenega perila, platnenega in cvrtnastega v vseh visočinah. Prti, brisače, servijeti, pletenine „Fiandra“ iz platna in tkanine, tepihi, corsie iz jute in kako, zagrinjala, pregrinjala za mobilijo, odeje, koltri, platno v vseh visočinah, opreme za neveste, celotne opreme za restavracije, zavode, izgotovljeni štramaci iz žime in lanu.

Če blago ne ugaja, naj si bo vsled kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.

NEPRIMEREN ČAS.

Gost: »Gospod krčmar, to je vendar strašno, koliko muh je na Vašem stranišču. Ali ne morete proti temu prav ničesar storiti?«

Krčmar: »Res, ljubi gospod, zakaj ne greste opoldne na svojo potrebo. medtem ko drugi kosijo, tedaj se pasejo vse muhe po skledah in loncih v shrambi.«

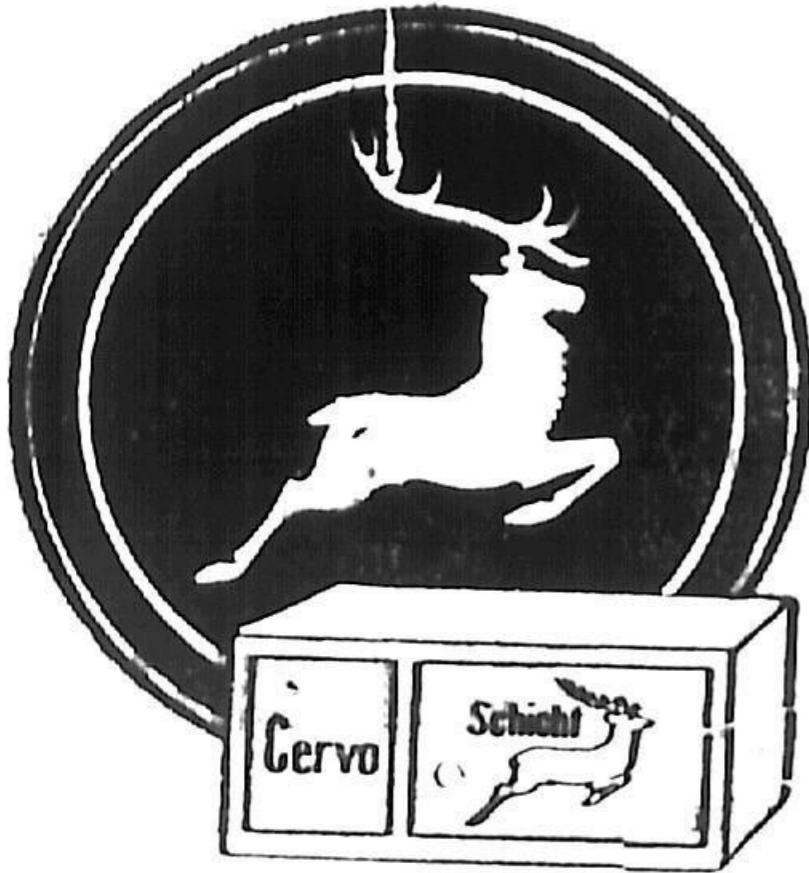
Nova trgovina z raznim blagom.

Velika zaloga tkanine (moško in žensko blago) srajce, moje, nogavica, razne obleke, ter krama; dežniki, čevlji, klobuki, kape; nadalje: posoda, porcelan, steklo, šipe, (češko blago), svetilke, električne priprave ter žarnice najboljših znamk. Mizararke, šolake in pisarniške potrebščine l. t. d.

Vse po konkurenčnih cenah.

Priporoča se slav. občinstvu

F. Prencis, Solkan
na glavnem trgu

Je
milo pridne gospodinje

Čukov Koledar za leto 1925 izide
koncem novembra t. l.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci številka 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov l. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni-
osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na elek-
trično gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev,
sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje,
mesarske in knjigoveške ter vse druge nože
in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMCI.
POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz
najboljših tovaren.

AKO ŽELITE NAKUPITI DOBRO BLAGO IN ELEGANTO IZGOTOVLJENE OBLEKE PO NAJNIŽJI CENI,
OBRNITE SE EDINO NA DOMAČO TVRDKO

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 -- GORICA -- Via Carducci 3

Tam dobite blago po sledečih cenah:

Družinsko platno 150 cm.	od L 8.— naprej	Krminsko za srajce	od L 3.50 naprej
Madonna 150 cm.	8.—	Saten črn in barvan	5.50
Madonna 80 cm.	3.50	Naglavne rute	2.50
Medapolan Reclam 80 cm.	3.—	Panama za srajce boljše vrste	4.80
Sposalizio 80 cm.	4.50	Popelin za ženske obleke	14.50
Kuhinjske brisače	1.90	Volna fina Giberden	28.—
Prtiči	2.50	Moške hlače	14.—
Brisače	3.—	srajce	15.—
Odeje volnene	34.—	spodnje hlače	9.—
finejše vrste	65.—	Ženske srajce	8.—
Koltre	50.—	Žamet moški	9.—
Posteljna pregrinjala bela in		Hlačevina	4.—
barvava	25.—	Moške obleke	60.—
Gradl za postelje	3.20	Obleke za birmance	30.—
Zephir za srajce	3.—	Izgotovljene štramace	50.—
Perkali rožasti	3.20	Velika izbira moškega sukna	10.—

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katere sprejme vsako naročilo ter
ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najlopleje priporoča udani

Andre Mavrič - Irgovec.